מפני רעתה: [א] *פשיטא - בעי לזבוני במאה ולא אשכח וזבין במאתים, וקא עייל ונפיק אזוזי לא קני, אלא אי בעי לזבוני במאה ולא אשכח ואי טרח הוה משכח ולא טרח וזבין במאתים וקא עייל ונפיק אזוזי, מאי: כמוכר שדהו מפני רעתה דמי - או לא? תיקו: שכר את החמר ואת הקדר וכו' שוכר עליהן או מטען: עד כמה שוכר עליהן? אמר רב נחמן עד כדי שכרן. איתיביה רבא לרב נחמן עד ארבעים וחמשים זוז! אמר ליה כי תניא ההיא שבאתה חבילה לידו:

מתני' השוכר את החמור *להוליכו בהר והוליכו בבקעה, בבקע' והוליכו בהר, אפילו זו עשר מילין וזו עשר מילין, ומתה, חייב. השוכר את החמור להוליכה בהר והוליכה בבקעה: אם החליקה פטור, ואם הוחמה חייב; להוליכה בבקעה והוליכה בהר: אם החליקה חייב, ואם הוחמה פטור, אם מחמת המעלה חייב. השוכר את החמור והבריקה או שנעשית אנגריא - אומר לו הרי שלך לפניך, מתה או נשברה, חייב להעמיד [לו] חמור:

גמ' מ"ש רישא דלא קא מפליג ומאי שנא סיפא דקא מפליג? אמרי דבי ר' ינאי רישא שמתה מחמת אויר דאמרינן *אוירא דהר קטלה ואמרינן אוירא דבקעה קטלה. ר' יוסי בר חנינא אמר כגון שמתה מחמת אובצנא. רבה אמר כגון שהכישה נחש. רבי חייא בר אבא אמר ר' יוחנן הא מני ר"מ היא דאמר כל המעביר על דעת של בעל הבית

נקרא

מפני רעתה. דאין סהדי דבלאו אונסא דזוזי נמי הוה מזבין לה והאי דעייל ונפיק אזוזי ממהר הוא לגבות שלא יחזור לוקח: **בעא לזבוני במאה.** היה צריך למאה זוזי ורצה למכור שדה קטנה במאה זוז ולא מצא לה לוקחין ומכר גדולה במאתים: **וקא עייל ונפיק אזוזי.** וזה עיכבם: **לא קני.** דאין סהדי דעל כורחו מכר *המותר ויכול לומר לכך הייתי מחזר אחר המעות לקנות שדה קטנה תחתיה: **ולא אשכח.** לא מצא לה לוקחין מיד: **ואילו היה טורח.** טובא לחזור אחר הלוקחין: **הוה משכח.** לוקחי שדה קטנה: **ולא טרח.** הוקשה לו הטורח ומכר הגדולה במאתים: **ועייל ונפיק אזוזי מאי. כמוכר שדהו מפני רעתה דמי.** כיון דמשום טירחא דלהדורי אחר לוקח הוקלה עליו למכור אותה בלא דוחק מעות שמע מינה לא חביבה היתה עליו: **עד כדי שכרן.** אם עשו אלו קצת המלאכה ולא קיבלו כלום שוכר עליהן כל מה שהוא חייב להן יוסיף לאחרים ויגמרו: **שבאת חבילה לידו.** אם יש בידו משלהן הרבה כדרך האומנים המקבלים עליהן מלאכה מביאים כלי אומנות לבית בעל הבית: **מתני' בבקעה והוליכה בהר.** בראש ההר ואע"פ שהדרך חלק וישר חייב, בגמ' מפרש מאי שנא רישא הכא דלא מפליג בין הוחלקה להוחמה ובסיפא מפליג להוליכה בהר והוליכה בבקעה: **ואם החליקה פטור.** שבהר היא ראויה להחליק יותר, שראש ההר חד ומשופע לצדדין: **ואם הוחמה חייב.** שהבקעה מעלה הבל לפי שההרים סביבה ואין אויר שולט בה: **אם מחמת המעלה הוחמה.** בעלותה מרגל ההר לראשו: **חייב.** שהמעלה גרמה לה והואיל שינה להוליכה בהר: **והבריקה.** בגמרא מפרש: **או שנעשית אנגריא.** שנטלוה לעבודת המלך: **אומר לו.** משכיר לשוכר: **הרי שלך לפניך.** טענה כמו שהיא שמויה ותלך שאף מזלך גרם כמו מזלי וטרח (א) (ואסר) אותה בדרכים וגבי אנגריא נמי המתן עד שתשוב שאף מזלך גרם ונפסיד שנינו: **מתה או נשברה.** שמפסיד כל שכרו: **חייב.** המשכיר למכור העור והנבילה לכלבים ולהוסיף מעות ולהעמיד לו חמור או ישכור לו אחר בדמי נבילה שהרי חמור זה שיעבד לו או יחזור לו שכרו: **גמ' דקא מפליג.** בין הוחלקה להוחמה: **שמתה מחמת אויר.** לא הוחלקה ולא הוחמה, ומתה מעלמה הואיל ושינה בה יכול לומר לו לא מתה זו אלא מחמת אויר: לא היתה לימודה ליגדל באויר הר וקשה לה - או לא היתה לימודה באויר בקעה וקשה לה: **אובצנא.** עייפות ויגיעה ממשאה: **הוליכה בהר.** יכול לומר לו עייפות המעלה שעלתה לראש ההר הועיל לה מתחילה על כן עייפה לה לאחר זמן כשהלכה בדרך החלקה ויגעה תחת משאה ומתה, ואם שינה להוליכה בבקעה אע"פ שלא ראינו אותה מזעת ולא היום חם מאד לומר הוחמה י"ל אם הלכה בהר היה האויר שולט שם ונותן בה כח ולא תיגע תחת משאה (ב) בבקעה לא שליט בה אויר והיא היתה חסירת כח ויגעה לה:

נקרא

כגון שבאת חבילה לידו. וא"ת א"כ פשיטא וי"ל דה"א אסמכתא היא ולא קני א"כ דפועל לא נותן לו אלא לשכור בשויה ולא מן הכל: **אפילו** זו י' מילין כו'. וה"ה אפילו זו שהלך בה קצרה יותר הלא *שלא חש להאריך: **הוחמה** בהר פטור. וא"ת למ"ד לעיל (דף מב.) תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב אמאי פטור הא תחילתו בפשיעה היה לענין הוחלקה וי"ל דלא מחייב אלא באונס שיש לתלות שאם לא היה משנה אפשר שלא היה בה האונס כי ההיא דצריפא דאורבני דאונס בא מחמת הפשיעה שאם היה מגניעם תחת הקרקע כדשמואל לא היו נגנבים אבל הכא כי הוחמה בהר כ"ש דאם לא שינה והיה הולך בבקעה דהוה הוחמה והכי אמר רבא בהמפקיד (לעיל דף לו:) גבי פשע בה ויצאתה לאגם אפילו למ"ד חייב הכא פטור דמלאך המות מה לי הכא מה לי התם וא"ת שילהי הפועלים (לקמן דף צג: ושם ד"ה אי) גבי הניח עדרו ובא לעיר ובא ארי ודרס פטור ומוקי לה רבה דעל בעידנא דלא עיילי אינשי ופריך אביי תחילתו בפשיעה לענין גנבי וסופו באונס הוא לענין ארי והתם אפילו לא פשע הוא ולא בא לעיר היה נארע האונס ומאי פריך וי"ל דשמא אם היה שם היה מוליכן למרעה אחר קודם ביאת ארי כי כן דרך הרועים לרעות חצי היום בשדה זו וחצי היום בשדה אחר או שמא אם היה שם הארי היה ירא לבא שם או היה מקיים ביה גם את הארי ואת הדוב הכה עבדך ובלאו הכי צריך לפרש הפשט התם כך דקאמר אין אומרים אילו היה שם היה מציל אלא (ג) אומרים אם היה יכול להציל חייב ואם לאו פטור ואי אפשר לפרש בע"א ורב אלפס פירש התם דאביי לטעמיה דאמר בפרק המפקיד (לעיל דף לו: ושם) לא מיבעיא כו' אלא אפילו למ"ד פטור הכא חייב דהבלא דאגמא קטלה משמע דלמ"ד חייב א"ש בלאו האי טעמא אע"פ שהאונס היה נארע בכל ענין ויש לדחות ראייתו דלמ"ד חייב נמי סמך אהאי טעמא דקאמר בסוף דהבלא דאגמא קטלה דאם לא כן תקשי ליה ממתניתין דהכא דקאמר הוחמה בהר פטור ומיהו למה שנפרש לבסוף דהכא לא חשיב תחילתה בפשיעה א"ש: **אם** הוחמה מחמת המעלה חייב. וא"ת והיכי ידעינן ברישא דקתני הוחמה בהר פטור דשלא מחמת המעלה הוחמה וי"ל דראינו שלא הוחמה בעלייתה שעלתה בלא טורח והלכה אחר כן הרבה ולא היתה מזיעה ובתר הכי הוחמה וא"כ שלא מחמת מעלה היה ופטור: **כגון** שמתה מחמת אויר. פי' שידוע שאותו יום היה אויר משונה בהרים יותר מבבקעה או איפכא משלג או ממטר והוי תחילתו וסופו בפשיעה ולהכי נקט להוליכה בהר והוליכה בבקעה ולא נקט להוליכה בהר זה והוליכה בהר אחר משום דאין רגילות להשתנות אויר אלא מהרים לבקעות אבל מהר להר ומבקעה לבקעה אין דרך אויר להשתנות: **רבי** יוסי בר חנינא אמר שמתה מחמת אובצנא. שנתייגעה מחמת מלאכה ואף על גב דמתה מחמת מלאכה (ד) מ"מ כיון ששינה חייב שאם היה לו להוליכה בהר אפשר שאם היה מוליכה שם לא היתה מתייגעת מחמת אויר והרוח ששולט שם או אם היה לו להוליכה בבקעה לא היתה מתייגעת שם לפי שאין טורח שם כמו בהר ולהכי חייב אפילו למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור אך על רבה דאמר כגון שהכישה נחש קשה לריב"ם אמאי נקט לדידיה הר ובקעה דה"נ ה"מ למינקט בקעה ובקעה אם ידוע שנמצא נחשים היום בבקעה ששינה להוליכה שם דלא שייך האי קלקול להשתנות מהר לבקעה טפי מבקעה לבקעה ואר"י דרבה לטעמיה דאית ליה תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב כדמשמע בס"פ השוכר את הפועלים (לקמן ד' צג: ושם) מדפריך ליה אביי אמאי פטור תחילתו בפשיעה וסופו באונס הוא והשתא א"ש דלהכי נקט הר ובקעה משום דהשתא הוי תחילתו בפשיעה לענין הוחמה והוחלקה אבל אם שינה מבקעה לבקעה היה פטור דליכא תחילתו בפשיעה וברייש הכונס (ב"ק ד' נו. ושם) דפריך ארבה דאמר והוא שחתרה הגיחא למאן דאמר תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור אלא למ"ד חייב מאי איכא למימר הוי מצי למיפרך דרבה אדרבה דאית ליה הכא חייב אי גרס בתרוייהו רבה והשתא כל אלו אמוראים שבאין לתרץ סוברים כרבא דאמר מלאך המות מ"ל הכא כו' דלאביי דאמר הבלא דאגמא קטלה א"ש מתניתין בלאו הני שנויי וחייב אפילו מתה כדרכה דאמר ההוא אוירא שהוליכה שם קטלה אע"פ שאין ידוע שיהא אותו אויר רע כלל יותר מאויר אחר דלאו דוקא נקט הבלא דאגמא (ה) ה"ה כל שינוי אויר כדמוכח בשמעתין דהתם והא דנקט בסיפא הוחלקה בהר והוחמה בבקעה חייב ה"ה מתה כדרכה כיון דהוי תחילתו בפשיעה אלא משום דבפטור דהר תני הוחמה אשמועינן אף על גב דחימום הוי בהר טעמא לפטור בבקעה לא מיפטר בהכי אלא אדרבה הוי טעמא לחיובא וא"ת והא שמעינן ליה מרישא דאפילו מתה כדרכה חייב משום דהוי תחילתו בפשיעה לענין הוחלקה בהר וחימום בבקעה כ"ש כשמתה ע"י החלקה דהר וחימום דבקעה דמחייב וי"ל דאי לאו אשמעינן בסיפא לא הוה ידעינן אמאי חשיב לה ברישא תחילתה בפשיעה לחייבו אפילו במתה כדרכה וא"ת ולרבא וכל האמוראים דהכא דפטרי במתה כדרכה אמאי הני בסיפא הוחמה בהר והוחלקה בבקעה

דפטור

גי' רש"ל כמוכר

[לעיל עו:]

נ"ל להוליכה

[לעיל נו:]

לו א ב מיי' פ"ח מהל' מכירה הלכה ה ועי' במ"מ סמג עשין פב טוש"ע ח"מ סי' קל סעיף יג וסעיף יד:

לז ג ד מיי' פ"ט מהל' שכירות הלכה ד סמג עשין פט טוש"ע ח"מ סי' שלג סעיף ו:

לח ה מיי' שם פ"ד הלכה א טוש"ע ח"מ סי' שט סעיף א:

לט ו מיי' שם טוש"ע שם סעיף ב:

מ ז מיי' שם פ"ה הלכה א סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שי סעיף א:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה הרי שלך וכו' וטרח ויסר אותה: (ב) ד"ה אובצנא וכו' תחת משאה אבל בבקעה: (ג) תוס' ד"ה הוחמה וכו' אלא אומרין אם היה יכול: (ד) ד"ה ר' יוסי וכו' מחמת מלאכה פטור מ"מ כיון: (ה) בא"ד ה"ה כל שינוי:

הגהות הגר"א

[א] גמ' פשיטא כו'. נ"ב גירסת הרמב"ם איבעיא להו זבין זוזי מאה במאתן וקא עייל כו':

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אפילו וכו' שלא חש להאריך. עיין בתשובת הר"ש סלוי תא"ח סי' יז:

נושא
מי שה' זקוק לסכום קטן ולא מצא קונים עבור שדהו הקטנה ונאלץ למכור שדה גדול

נושא
לפרש הא דקתני "שוכר עליהן"

נושא
השוכר את החמור להוליכו בהר והוליכו בבקעה

נושא/מבנה
4 הסברים למה-ברישא(ה) דמשנתנו אין חילוק בין החליקה להוחמה

נקרא גזלן הי רבי מאיר אילימא ר"מ דצבע דתנן *הנותן צמר לצבע לצבוע לו אדום וצבעו שחור שחור וצבעו אדום רבי מאיר אומר נותן לו דמי צמרו ר' יהודה אומר אם השבח יתר על היציאה נותן לו את היציאה ואם היציאה יתירה על השבח נותן לו את השבח ממאי דלמא שאני התם דקניא בשינוי מעשה אלא הא רבי מאיר דמגבת פורים דתניא *מגבת פורים לפורים [א] מגבת העיר לאותה העיר ואין מדקדקין בדבר אבל לוקחין את העגלים ושוחטין ואוכלים אותן והמותר יפול לכיס של צדקה, רבי אליעזר אומר מגבת פורים לפורים ואין העני רשאי ליקח מהן רצועה לסנדלו אלא אם כן התנה במעמד אנשי העיר דברי רבי יעקב שאמר משום ר"מ, ורשב"ג מיקל דלמא התם נמי דאדעתא דפורים הוא דיהיב ליה אדעתא דמידי אחרינא לא יהיב ליה אלא הא ר' מאיר דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר משום ר"מ הנותן דינר לעני ליקח לו חלוק לא יקח בו טלית, טלית לא יקח בו חלוק מפני שמעביר על דעתו של בעל הבית ודלמא שאני התם דאתו למיחשדיה דאמרי אינשי אמר פלניא זבנינא ליה לבושא לפלוני עניא ולא זבן ליה אי נמי זבנינא ליה גלימא ולא זבן ליה אם כן ליתני מפני החשד מאי מפני שמעביר על דעתו של בעל הבית שמע מינה משום דשני הוא וכל המעביר על דעת של בעל הבית נקרא גזלן: השוכר את החמור והבריקה: מאי והבריקה הכא תרגימו *נהוריתא, רבא אמר אבוזקת, ההוא דאמר להו אבוזקת במילתא דמלכא אמרו ליה במאי בטלי כסף או בטלי דהב איכא דאמרי בטלי כסף אמר, וקטלוה, איכא דאמרי בטלי דהב אמר, ושבקוה: או שנעשית אנגריא אומר לו הרי שלך לפניך: אמר רב לא שנו אלא באנגריא חוזרת, אבל אנגריא שאינה חוזרת חייב להעמיד לו חמור ושמואל אמר בין אנגריא חוזרת בין אנגריא שאינה חוזרת: אם בדרך הליכה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו בדרך הליכתה ניטלה חייב להעמיד לו חמור, מיתיבי השוכר את החמור והבריקה או שנשתטתה אומר לו הרי שלך לפניך, מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור בשלמא לרב לא קשיא כאן באנגריא חוזרת כאן באנגריא שאינה חוזרת, אלא לשמואל קשיא, וכ"ת לשמואל נמי לא קשיא כאן שבדרך הליכתה ניטלה כאן שלא בדרך הליכתה ניטלה, הא מדקתני סיפא רבי שמעון בן אלעזר אומר אם בדרך הליכתה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך ואם לאו חייב להעמיד לו חמור מכלל דלתנא קמא לא שאני ליה? אמר לך שמואל לאו מי איכא רבי שמעון בן אלעזר דקאי כוותי אנא דאמרי כרבי שמעון בן אלעזר איבעית אימא כולה רבי שמעון בן אלעזר היא וחסורי מיחסרא והכי קתני השוכר את החמור והבריקה או נשתטית אומר לו הרי שלך לפניך, מתה או שנעשית אנגריא חייב להעמיד לו חמור, במה דברים אמורים שלא בדרך הליכתה ניטלה אבל ניטלה בדרך הליכתה אומר לו הרי שלך לפניך

דברי

נקרא גזלן. וקמה ליה ברשותיה להתחייב בכל אונסיה וסיפא רבנן: **נותן לו דמי צמרו.** בדמים שאמר לבן נמכר בשוק דקייץ בגזלו לשלם כשעת הגזילה: **היילא.** דמי עצים וסממנין ולא שכר שלם: **בשינוי.** ששינהו מכמות שהיה ואיכא למאן דאמר שינוי קונה בהגזול קמא (ב"ק ק:) אבל גבי החמור לא נשתנה החמור: **מגבת פורים לפורים.** מעות שגובין הגבאין מבני העיר לחלק לעניים לסעודת פורים: **לפורים.** כולה יתנוה לעניים דפורים: **ואין מדקדקין.** לומר דיים בפחות והמותר יפול לכיס של צדקה: **אבל לוקחין את העגלים.** לרוב בכל המעות: **והמותר.** שלא יספיקו לאכול בפורים ימכור ויפול לכיס של צדקה: **אדעתא דמידי אחרינא לא יהיב ליה.** וכיון דלאו אדעתא דהכי יהיב נמצא מעות בחזקת בעלים חוץ מן היוצאין בסעודת פורים: **דאתו למיחשדיה.** לבעל הבית בנודר ואינו מקיים ששמעו עליו שאמר ליקח טלית לפלוני עני ולא קנה לו: **נהוריתא.** מולי"א בלע"ז היוצאת בשחור העין: **אבוזקא.** התולעים התליעו רגליה: **אבוזקא במילתא דמלכא.** ראיתי עם שאוכל שיראים של אוצר המלך: **בטלי כסף.** כלי פשתן: **בטלי דהב.** כלי צמר צבועין אדום: **וקטלוה.** שאין עם אוכל כלי פשתן: **אבל אנגריא שאינה חוזרת.** הוה ליה כמתה או נשברה: **אם בדרך הליכתה ניטלה.** שהאנגריא מוליכתה לדרך שהיה זה רוצה להלך: **אומר לו הרי שלך לפניך** שכן דרך אנגריא נוטל חמורו של זה ומהלך בעליה אחריה וכל חמור שפוגע בו ראשון נוטלו ומחזיר לו את שלו והשני חוזר אחר חמורו עד שפוגע באחר הלכך אומר לו הואיל ואף מזלך גרם שכור חמור אחר ולך אחריו עד שיפגע בחמור אחר: **הבריקה או שנשתטית.** עדיין היא ראויה למשאוי: **בשלמא לרב לא קשיא.** רומיא דמתניתין אהדדי דמצי לשנויי כאן בחוזרת וכו':

לרכוב

דפטור ה"ל לאשמועינן טפי מתה כדרכה דפטור דלא נימא אוירא דההוא אתרא קטלה כ"ש הוחמה בהר והוחלקה בבקעה דודאי אינו לא שינה היתה מתה בענין זה ויש לומר דמשום דבחיובא דהר תני הוחלקה תני לה נמי בפטורא דבקעה ועוד נראה דפטורא דחימום בהר והוחלקה בבקעה הוי רבותא טפי ממתה כדרכה דאדם יכול ליזהר בהני טפי יותר ממתה כדרכה והוה לן למימר שפשע במה ששינה שאם היה מוליכה בהר היה מדקדק יפה ושומרה יפה שלא תחלוק בהר ושלא תתחמם בבקעה אבל מה ששינה גורם שלא דקדק ומיהו דוחק הוא שיחלוק אביי על כל האמוראים לכך נראה דלא חשיב הכא פשיעה במה ששינה דיכול ליזהר ולדקדק יפה שלא תחלוק בהר ושלא תתחמם בבקעה ומודה אביי הכא דפטור במתה כדרכה כיון דלא הוי תחילתו בפשיעה ורבה דמשני כגון שהכישה נחש צ"ל שפעמים מצויים נחשים בהרים מבבקעה או איפכא להכי נקט הר ובקעה ואתי שפיר לרבה אפילו תחילתו בפשיעה וסופו באונס פטור:

מגבת פורים לפורים. וא"ת דאמרינן בערכין (ד' ו:) מעות של צדקה מותר לשנותן בכל מה שירצה ואפילו באו לידי גבאי ואפילו אמר מנורה זו לבה"כ מותר לשנותה למצוה אחרת וי"ל דדוקא בפורים אמרינן הכא דאין לשנות 'ומגבת העיר לאותה העיר' נמי דפורים דוקא: **רבי** אליעזר אומר מגבת פורים לפורים. ת"ק לא איירי אלא בגבאי דלא ישנה ור' אליעזר איירי בעני שנתנו לו מעות לצורך סעודת פורים שאינו רשאי העני לשנות:

במילתא דמלכא. אית דגרס במולתא פירוש היינו פרדס כמו (שבת ד' נב.) מולאות של בית רבי בטלי זהב או בטלי כסף כלומר פרדות אדומות או לבנות, ואין נראה לר"י דבלשון ארמי לא קרי להו אלא כודנייתא:

באנגריא חוזרת. דיכול לעשות מלאכתו כשתחזור אע"פ שתתאחר במלאכתו שבשביל איחור אין חייב להעמיד לו חמור אחר כמו הבריקה או נשתטתה שמתאחרת נמי במלאכתה ולא חיישינן:

אם בדרך הליכתה ניטלה אומר לו הרי שלך לפניך. פירש בקונטרס שמוליכה בדרך שגם הוא רוצה לילך אומר לו משכיר הרי שלך לפניך ושכור בהמה אחרת עד שם ותימה דלמה ישכור בהמה אחרת ואם השוכר אין צריך החמור בהליכה אלא בחזרה הוי א"ש אבל אם כן בגופה ה"ל לפלוגי בין צריך חמור לאלתר לאין צריך אלא בחזרה ונראה כפי' ר"ת דמפרש אם בדרך הליכה שהאנגריא אין מחפשין בבתים אלא כשפוגעים בדרך והיינו 'דרך הליכתה' אומר לו משכיר "הרי שלך לפניך" דמצי א"ל "מזלך גרם שאילו היתה בבית לא היתה ניטלת" ואפילו אינה חוזרת דלא דמי למתה דהכא מוכח דמזלא דידיה גורם ואם שלא בדרך הליכתה ניטלת דהיינו שמחפשין גם בבתים שאז לא מזלו של שוכר גורם, חייב להעמיד לו חמור אחר לעשות מלאכתו לאלתר דאפילו חוזרת האנגריא את החמור לכאן בעוד שתועיל חזרתה לשוכר אין לו לשוכר להתעכב ממלאכתו ולא דמי להבריקה או נשתטתה:

מכלל דתנא קמא לא שני ליה. ות"ק עדיף דהוי רבים לגבי יחיד:

אילו

מא א מיי' פ"י מהלכות שכירות הלכה ד ועי' בהשגות ובמגיד משנה סמג עשין פט טור ש"ע ח"מ סי' שו סעיף ג:

מב ב מיי' פ"ב מהל' מגילה הלכה טז סמג עשין ד טוש"ע א"ח סי' תרצד סעיף ג:

מג ג ד ה מיי' פ"ה מהלכות שכירות הלכה א ועיין בהשגות ובמ"מ סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שי סעיף א:

◆

הגהות הגר"א

[א] גמ' (מגבת העיר לאותה העיר) ואין מדקדקין בדבר (אבל כו' עד לפורים) תא"מ וכ"ג הרי"ף והא"ש ורמב"ם ל"ג כל זה (וכ"ה לקמן קו ע"ב ועמ"ש רבינו בא"ח סי' תרצ"ד):

ב"ק ק: [קב. לה.] לקמן קיט: ע"ז ו:

לקמן קו: [ע"ש תוספתא דמגילה פ"א]

נושא/מבנה
△ (מזקה)
חיפוש אחר אימרה של ר"מ דמורה על כך:
דכל המעביר על דעת בעה"ב נקרא גזלן
▽ דחיי

*נ"ל דצ"ל פרדות

נושא
הא דקתני במתני' ונעשית אנגריא אומר לו "הרי שלך לפניך" לא תמיד כך
לפי רב יש לחלק בין אנגריא חוזרת לאנגריא שאינה חוזרת
לפי שמואל יש לחלק בין דרך הליכה ללאו דרך הליכה

פי' על דרך סגי נהור והבריקה מלבן ברק ועי' רש"ל
*כתובות סח.